

Episodul 1.

Chemați să incendiem lumea

Introducere

În timp ce pentru mediul înconjurător un incendiu poate să fie ceva dezastruos, lăsând în urmă distrugere, cenușă, moarte, în plan spiritual incendierea este de dorit. Trebuie să ne dorim să ardem, să fim aprinși de iubirea lui Dumnezeu. Și mai mult: dorim să fim incendiați pentru a incendia la rândul nostru pe alții. Ce înseamnă concret aceasta și de ce ne-am dori așa ceva este subiectul acestui prim episod al seriei.

Vizionare

Vizionați materialul video al sesiunii (11 minute și 29 de secunde)

Desfășurător video

- Sfânta Ecaterina de Siena
- Înțelegerea greșită a invitației ei
- Focul divin și efectul lui asupra noastră
- Focul divin nu distruge?
- Unde este focul divin?
- Ce trebuie ca să rezolvi lumea

Din script: Citate

- „Fii cine te-a creat Dumnezeu să fii și vei incendia lumea.” (Sf. Ecaterina de Siena)
- „Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru ceresc este desăvârșit.” (Matei 5,48)
- „Foc am venit să arunc pe pământ și ce altceva vreau decât să se aprindă!” (Luca 12,49)
- „Tu ești un foc care arde mereu și nu se consumă niciodată; ești un foc care consumă cu căldura Ta toată iubirea egoistă din suflet; ești un foc care alungă frigul și dă lumină.” (Sf. Ecaterina de Siena)
- „Care este problema cu lumea de astăzi?” „Dragă domnule, problema sunt eu. Al Dvs, G.K. Chesterton.”

Din script: Recapitulare

Prima idee: Suntem chemați să incendiem lumea. Toți, nu doar unii. Este logic, dacă ne gândim puțin: 1. Dumnezeu este iubire, adică Foc divin. 2. Noi am fost creați după chipul Lui, deci avem capacitatea de a fi foc. 3. Când intrăm într-o relație intimă cu Dumnezeu ne aprindem, să spunem așa, de la El, devenind noi înșine foc, iar focul nostru va incendia mai

departe. Ce trebuie să facem este deci să ne lăsăm transformați, puțin câte puțin, de iubirea lui Dumnezeu, pentru a deveni noi înșine iubire cât mai pură și pentru a-i ajuta și pe alții să fie transformați în același fel.

A doua idee: Iubirea divină este un foc care nu distruge. Cred că mulți avem rețineri când vine vorba de a intra într-o relație prea intimă cu Dumnezeu, de teamă că vom pierde ceva, că va trebui să facem schimbări ce nu ne vor conveni. Și așa este! Da, vom pierde treptat ceva: tot ce ne împiedică să fim iubire. Și da, va trebui să facem schimbări, pentru a deveni cine ne-a creat Dumnezeu să fim, nu cine avem noi impresia că trebuie să fim. Astfel vom deveni, după imaginea folosită de Sfânta Ecaterina, cărbuni fericiți!

A treia idee: Pornesc de la mine, pentru a ajunge la alții. Trebuie să lucrăm asupra noastră pentru a arde așa cum trebuie, iar acesta va fi subiectul seriei noastre.

Pentru discuții/reflecție

1. Am văzut că Sfânta Ecaterina i se adresa astfel lui Dumnezeu: „Ești un foc care consumă cu căldura Ta toată iubirea egoistă din suflet”. Tot ea scria: „Tu ești un foc care ia răceala”. În materialul video se spune că intrarea într-o relație intimă cu Dumnezeu ne va face să pierdem treptat ceva: tot ce ne împiedică să fim iubire. Reflecțați care ar putea fi „zonele” din existența voastră în care ar fi nevoie de acțiunea purificatoare a focului divin. Transformația reflecția în rugăciune, exprimându-vă deschiderea ca Spiritul Sfânt să mistuie tot ceea ce vă împiedică să fiți așa cum vrea Dumnezeu.

2. Cristos spune că trebuie să fim desăvârșiți asemenea Tatălui nostru ceresc. Poate cere El ceva irealist? Răspuns corect: nu. Dacă cere, înseamnă că este posibil, și este posibil desigur doar cu ajutorul Spiritului Sfânt. Dar adesea asociem desăvârșirea cu sfințenia (corect!), iar sfințenia cu un ideal intangibil (incorect!). Sf. Augustin spunea că „nimeni nu este fericit decât dacă este sfânt”, iar Papa Francisc, în exortația apostolică „Gaudete et exultate”, spune chiar că „fericit” și „sfânt” sunt sinonime. Deducem că nu poți fi fericit fără să fii sfânt - cum explicați acest lucru? Ce ajustări trebuie oare să faceți la viziunea voastră despre sfințenie în baza celor spuse de Isus, de Sf. Augustin, de Papa Francisc și de atâția alții?

3. Un apologet american, Peter Kreeft, spunea cândva foarte frumos: „Dacă vrei să te uzi, mergi acolo unde plouă. Dacă vrei să fii sfânt, găsește unul și stai cu el”. Opriți-vă puțin și gândiți-vă la prietenii sau cunoscuții voștri: căutați să îi identificați pe cei care simțiți că sunt „cărbuni fericiți”. Normal că fiecare va avea și anumite minusuri, dar amintiți-vă că sfințenia în această viață este un proces, o tindere, nefiind lipsită deci de imperfecțiuni. Care simțiți că sunt acele persoane care ard de la și pentru Dumnezeu? Căutați-le compania și sfatul.

4. Reflectați la următoarele citate și notați gândurile voastre pe marginea lor (ex: care v-au plăcut mai mult și de ce).

- Sf. Augustin: „O inimă iubitoare o incendiază pe alta.”
 - Sf. Ecaterina de Siena: „Diavolul se teme de inimi aprinse de iubirea lui Dumnezeu.”
 - Sf. Ioan Gură de Aur: „Euharistia este un foc care ne aprinde, pentru ca asemenea leilor respirând flăcări pe gură, să putem pleca de altar după ce am fost făcuți înspăimântători pentru diavol.”
 - Sf. Josemaria Escriva: „O, Isuse, vreau să fiu un foc fierbinte al iubirii. Vreau să fie suficient ca eu doar să fiu prezent și să incendiez lumea kilometri întregi, cu o flacără de neoprit.”
-
-

5. Suntem obișnuiți să arătăm cu degetul împrejur: clerul este de vină pentru un lucru sau altul care nu merge bine în Biserică; guvernanții sunt de vină pentru starea națiunii; vecinul sau cineva din familie este de vină pentru nervii mei. Desigur, adesea aceste persoane sau situații nu sunt sub controlul nostru, astfel că arătatul cu degetul nu este deloc productiv. Să spunem împreună cu G.K. Chesterton: „problema sunt eu”, și în loc să fixăm exigențe pentru alții, să reflectăm: care ar putea să fie o exigență spirituală pentru mine pe care să mă concentrez în această săptămână?

